

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **CHEMAGROUP, s. r. o.**, se sídlem V Náměrkách 101, Náchod, zastoupeného Jiřím Jandou, advokátem se sídlem Kamenice 155, Náchod, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Horova 17, Hradec Králové, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 7. 2005, čj. 3969/130/2004-Ko, čj. 3970/130/2004-Ko, čj. 3971/130/2004-Ko, čj. 3972/130/2004-Ko, čj. 3973/130/2004-Ko, čj. 3974/130/2004-Ko, čj. 3975/130/2004-Ko, čj. 3976/130/2004-Ko, čj. 3977/130/2004-Ko a čj. 3978/130/2004-Ko, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 7. 2006, čj. 31 Ca 210/2005 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutími ze dne 13. 7. 2005, čj. 3969/130/2004-Ko, čj. 3970/130/2004-Ko, čj. 3971/130/2004-Ko, čj. 3972/130/2004-Ko, čj. 3973/130/2004-Ko, čj. 3974/130/2004-Ko, čj. 3975/130/2004-Ko, čj. 3976/130/2004-Ko, čj. 3977/130/2004-Ko a čj. 3978/130/2004-Ko, žalovaný změnil platební výměry Finančního úřadu v Náchodě (správce daně), kterými byla žalobci vyměřena spotřební daň za jednotlivá zdaňovací období ledna až října 2002 tak, že ve výrocích rozhodnutí zrušil slova „ustanovení o použití § 44 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů“ (dále jen „daňový řád“), při stanovení základu daně a vyměření spotřební daně z lihu.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobami u Krajského soudu v Hradci Králové, který usnesením ze dne 7. 10. 2005, čj. 31 Ca 210/2005 - 12, spojil věci ke společnému projednání a poté rozsudkem ze dne 3. 7. 2006, čj. 31 Ca 210/2005 - 24, všechna rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný podle krajského soudu dostatečně nezdůvodnil svůj závěr o tom, že zpracovatelem lihu se musí stát již první odběratel, přestože je prvotně věcně osvobozen určitý druh lihu použitý k určenému účelu. Není tak zřejmé, proč přerušením vazby mezi výrobcem lihu a konečným zpracovatelem dojde ke ztrátě výhody tohoto osvobození. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobce nemohl přijímat objednávky svých odběratelů na nákup lihu bez spotřební daně, ale nijak v této souvislosti nehodnotil skutečnost, že správce daně

z úřední povinnosti zpětně zaregistroval žalobce ke spotřební dani. Žalovaný neuvedl dostatek argumentů ani pro svůj závěr, že lih nakupovaný žalobcem spadal pod § 29 odst. 1 písm. e) zákona č. 587/1992 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“). Rovněž k námitkám ohledně splnění stanoveného účelu použití denaturovaného lihu u konečného zpracovatele žalovaný neuvedl, v čem se žalobce ve svých názorech mýlí.

Dále krajský soud nepřisvědčil námitkám procesního charakteru. Přestože správce daně odkázal v platebních výměrech na § 44 daňového řádu, nemění to nic na skutečnosti, že daň byla stanovena dokazováním. Takový postup je možný, i když správce daně nevyzval žalobce k podání daňového přiznání. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že by absence této výzvy a nepřesné označení data podpisu rozhodnutí způsobily nicotnost rozhodnutí vydaných v obou stupních.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Dovolal se stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nesprávného posouzení právní otázky soudem a podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vady řízení před správním orgánem, pro níž měl soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Namítl, že krajský soud sice ve prospěch stěžovatele konstatoval, že rozhodnutí žalovaného postrádají přesvědčivou argumentaci, nicméně v otázkách způsobu vyměření daně a nicotnosti rozhodnutí dospěl k závěrům, s nimiž se stěžovatel nemůže ztotožnit. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas s odůvodněním rozsudku v části, kde krajský soud dospěl k závěrům o souladnosti postupu správních orgánů s daňovým řádem. Zdůraznil, že správce daně nemohl jinak než postupovat podle § 44 odst. 1 daňového řádu, neboť stěžovatel nepodal daňové přiznání. Namítl, že pokud byl správce daně vůbec oprávněn vyměřit daň (což podle stěžovatele nebyl), měl vyzvat stěžovatele k podání daňového přiznání a dále postupovat podle § 44 odst. 1 daňového řádu. Dokazování nebylo na místě. Postup obou orgánů nemá oporu v zákoně, pro jejich úkony v této věci zcela chybí zákonný podklad, proto jsou jejich rozhodnutí nicotná. Stěžovatel měl být vyzván k podání daňového přiznání a poučen o tom, že nevyhoví-li výzvě, bude mu daň vyměřena podle pomůcek. Není-li podáno daňové přiznání a nestane-li se tak ani na výzvu správce daně, může správce daně buď stanovit daň podle pomůcek, nebo vyjít z předpokladu, že daň byla přiznána ve výši nula, vyměřit ji v této výši a místním šetřením či daňovou kontrolou prověřit okolnosti rozhodné pro stanovení daně. Dokazování je v takové situaci pojmově vyloučeno, neboť daňový subjekt nemá co prokazovat a správce daně co vyvracet. Použití pomůcek podle § 44 daňového řádu nepřipadá v úvahu, pokud nebyl daňový subjekt vyzván k podání daňového přiznání. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není přípustná. Nejvyšší správní soud ji proto nemohl věcně projednat.

Kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu je nepřípustná (§ 104 odst. 2 s. ř. s.). Citovanému ustanovení lze podřadit i kasační stížnost stěžovatele, brojící proti odůvodnění rozsudku krajského

soudu, aniž současně zpochybňuje jeho výrok. Stěžovatel je srozuměn se závěrem, pro který krajský soud napadená rozhodnutí zrušil, nesouhlasí však s tou částí odůvodnění rozsudku, v níž mu krajský soud nedal za pravdu a v níž hodnotí postup žalovaného při vyměření daně bez předchozí výzvy k podání daňového přiznání. Jak plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2003, čj. 2 Ads 57/2003 - 48, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2005, čj. 2 Afs 80/2005 - 62, www.nssoud.cz), kasační stížností směřující jen proti důvodům rozhodnutí je třeba rozumět stížnost, která směřuje toliko proti odůvodnění rozhodnutí soudu a nenapadá výrok tohoto rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud proto odmítl kasační stížnost jako nepřipustnou [§ 104 odst. 2 s. ř. s., § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., § 120 s. ř. s.].

Nejvyšší správní soud se kasační stížností nezabýval věcně, proto pouze na okraj podotýká, že se otázkou náhradního způsobu stanovení daně ve své judikatuře již zabýval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2005, čj. 1 Afs 62/2004 - 68, č. 610 /2005 Sb. NSS).

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu

